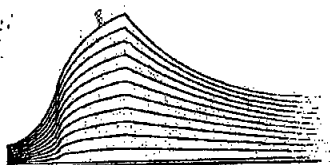

Kopie

Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2015 / 2703
Datum van uitspraak
2 november 2015
Rolnummer
2014/AB/307

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000303863-0001-0013-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst arbeider

tegensprekelijk arrest

definitief

V

appellante, vertegenwoordigd door mevrouw Diane CEELEN, gevolmachtigde

tegen

MISANET NV, met maatschappelijke zetel te 1020 BRUSSEL, Jacobs Fontainestraat 75,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. COENE Geert, advocaat te 1040 BRUSSEL, Pater
Eudore Devroyestraat 47

Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen
werknemers, vrijwillig tussenkomende partij, 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 7,
partij, vertegenwoordigd door mr. DE SMET Tom, advocaat te 9200 DENDERMONDE, Sint-
Gillislaan 6/8

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 17-01-2014 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 1Ae kamer (A.R. 13/284/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 26-03-2014,
- het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers, ontvangen ter griffie van dit hof op 19-05-2014,
- de conclusie voor de appellante, neergelegd ter griffie op 26-11-2014,
- de conclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 16-06-2014 en 29-01-2015,
- de conclusies voor de vrijwillig tussenkomende partij, neergelegd ter griffie op 30-09-2014, 06-10-2014 en 02-04-2015,
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare zitting van 21 september 2015, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 19 oktober 2015 doch werd verdaagd naar heden.

*

De feiten en de rechtspleging in eerste aanleg

1.

Mevrouw V was van 1 januari 2009 tot 9 maart 2009 als schoonmaakster in dienst van het schoonmaakbedrijf de bvba Netibel.

Van 9 maart 2009 tot 9 januari 2010 was zij als schoonmaakster in dienst van het schoonmaakbedrijf de nv Misanet.

2.

Met een vonnis van de arbeidsrechtbank te Leuven van 21 mei 2010 werd de bvba Netibel veroordeeld tot betaling van achterstallige zaterdagpremies, kledijvergoeding en loon voor de periode van 1 januari 2009 tot 9 maart 2009.

De bvba Netibel werd op 28 juni 2010 failliet verklaard. De schuldvordering van mevrouw V werd aanvaard door de curator, die een aanvraag tot tegemoetkoming indiende bij het Fonds tot vergoeding van de ingeval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers (hierna "het Fonds").

3.

Het Fonds weigerde de tegemoetkoming omdat de onderneming van de bvba Netibel met inbegrip van een groot deel van het personeel, op 9 maart 2009 werd overgenomen door de nv Misanet. Volgens het Fonds diende de nv Misanet de gevorderde vergoedingen te betalen overeenkomstig artikel 8 van de CAO nr. 32 bis van 7 juni 1985 betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij wijziging van werkgever ingevolge de overgang van ondernemingen krachtens overeenkomst en tot regeling van de rechten van de werknemers die overgenomen worden bij overname van activa na faillissement (brief van 15 juli 2011 van het Fonds).

4.

Met een verzoekschrift neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank te Leuven op 15 februari 2013 stelde mevrouw V een vordering in tegen de nv Misanet. In hoofdde vorderde zij de voormelde vergoedingen op basis van de arbeidsovereenkomst en in ondergeschikte orde vorderde zij een schadevergoeding gelijk aan het bedrag van deze vergoedingen op basis van een sociaalrechtelijk misdrijf.

Met een vonnis van 17 januari 2014 verklaarde de arbeidsrechtbank te Leuven de vordering op basis van de arbeidsovereenkomst verjaard en de vordering op basis van een misdrijf ongegrond. Volgens de arbeidsrechtbank was er geen overdracht van onderneming krachtens overeenkomst tussen de bvba Netibel en de nv Misanet.

De vorderingen in hoger beroep

5.
Met een verzoekschrift neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 26 maart 2014 stelde mevrouw hoger beroep in tegen het vonnis.

Zij vordert :

"In hoofdorde: het bestreden vonnis van de Arbeidsrechtbank van Leuven van 17.01.2014 en gekend onder het rolnummer 13/284/A te vernietigen en bijgevolg te zeggen voor recht dat er sprake was van een overname overeenkomstig CAO nr. 32bis en zodoende geïntimeerde te veroordelen tot betaling aan conluante van de volgende tegoeden, zijnde:

*Een schadevergoeding gelijk aan de zaterdagpremie ten bedrage van 99,09 € bruto
Een schadevergoeding gelijk aan het loon van maart 2009 ten bedrage van 266,11 € bruto
Een schadevergoeding gelijk aan de kledijvergoeding ten bedrage van 12,96 € netto*

In ondergeschikte orde: in het geval dat het Arbeidshof van oordeel is dat er sprake is van een conventionele overdracht van onderneming, maar dat geen misdrijf is bewezen in hoofde van geïntimeerde, de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

Dienen de artikelen 3, 4 en 5 van de richtlijn 2001/23/EG van de Raad van 12 maart 2001 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen zo te worden uitgelegd dat de verplichting tot betaling van schadevergoeding, gevorderd op grond van de misdrijven "niet-betaling van loon" en de niet betaling van vergoedingen bepaald in algemeen verbindend verklaarde CAO's, betrekking hebbend op de periode voor overdracht van onderneming, geen verplichting uitmaakt voortvloeiend uit ei arbeidsovereenkomst of de arbeidsrelatie die op de overnemer van de onderneming overgaat?

Betreffende de rechtsplegingsvergoeding: Enkel het minimumbedrag van de rechtplegingsvergoeding toe te kennen in het onmogelijke geval dat deze ten laste van conluante gelegd wordt, zijnde 137, 50 € per aanleg.

Het tussen te komen arrest gemeen te verklaren aan het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers.

De uitspraak uitvoerbaar te verklaren niettegenstaande elk verhaal en zonder borgtocht, noch kantonnement."

Zoals voor de eerste rechter vorderde mevrouw \ in het verzoekschrift tot hoger beroep eerst ook nog *In ondergeschikte orde vooraleer verder recht te doen, bij toepassing van artikel 19 en 877 Ger. W. aan het "Fonds tot vergoeding van de in geval van Sluiting van Ondernemingen ontslagen werknemers", gelegen te 1000 Brussel, Keizerslaan 7-9, de stukken te vragen waarbij zij tot de volgende conclusie komen:*

- *dat een groot deel van de werknemers van NETIBEL van de ene op de andere dag werden aangeworven bij verweerster*
- *dat de werknemers dezelfde activiteit uitoefenden op dezelfde plaats met hetzelfde uurrooster*
- *dat op de arbeidscontracten afgesloten bij de overnemer, men in de hoofding de geschreven woorden kan lezen (OVERGENOMEN en VOORWAARDEN).*

6.

Het Fonds kwam vrijwillig tussen in het geding voor dit hof en vordert
"Aan concludante akte te verlenen van haar vrijwillige tussenkomst tot gemeenverklaring van het te vellen arrest.

Te zeggen voor recht dat er een conventionele overdracht van NETIBEL bvba door MISANET nv heeft plaatsgevonden en dat concludante derhalve geen tussenkomst dient te verlenen ten voordele van appellante, vermits zij overgenomen werd door MISANET nv."

De ontvankelijkheid

7.

Het vonnis werd niet betekend. Het hoger beroep werd dus tijdig ingesteld. Ook de vormvoorwaarden werden nageleefd. Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk.

Bespreking

De overgang van onderneming

8.

De CAO nr. 32 bis van 7 juni 1985 betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij wijziging van werkgever ingevolge de overgang van ondernemingen krachtens overeenkomst en tot regeling van de rechten van de werknemers die overgenomen worden bij overname van activa na faillissement, is van toepassing *bij iedere wijziging van werkgever die het gevolg is van om het even welke overgang van een onderneming of van een gedeelte van een onderneming krachtens overeenkomst (artikel 1,1°).* Als overgang wordt beschouwd de overgang, met het oog op de voortzetting van een al dan niet hoofdzakelijk economische activiteit, van een economische eenheid die haar

identiteit behoudt, waaronder een geheel van georganiseerde middelen wordt verstaan (artikel 6).

Deze bepalingen vormen de omzetting van richtlijn 2001/23/EG van de Raad van 12 maart 2001, die, luidens artikel 1, van toepassing is op de overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen op een andere ondernemer ten gevolge van een overdracht krachtens overeenkomst of een fusie.

De uit een richtlijn voortvloeiende verplichting van de lidstaten om het resultaat ervan te bereiken en ook hun plicht om, krachtens artikel 10 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, in de geconsolideerde versie te Amsterdam op 2 oktober 1997, alle algemene of bijzondere maatregelen te treffen welke geschikt zijn om de nakoming van die verplichting te verzekeren, gelden voor alle overheden van de lidstaten, met inbegrip, in het raam van hun bevoegdheden, van de rechtsprekende overheden die het nationale recht zoveel mogelijk moeten uitleggen in het licht van de tekst en het oogmerk van de richtlijn om het door haar beoogde resultaat te bereiken en zich aldus te conformeren aan artikel 249, derde lid, van het Verdrag. (Cass. 16 september 2013 S.07.0031.F/10, www.juridat.be).

9.

In het arrest Temco oordeelde het Hof van Justitie, in antwoord op een prejudiciële vraag gesteld door het arbeidshof te Brussel: *"Mitsdien moet op de eerste prejudiciële vraag worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze laatste van toepassing is op een situatie waarin een opdrachtgever die de schoonmaak van lokalen bij overeenkomst had toevertrouwd aan een eerste ondernemer, die deze opdracht door een onderaannemer liet uitvoeren, deze overeenkomst beëindigt en voor de uitvoering van dezelfde werkzaamheden met een tweede ondernemer een nieuwe overeenkomst sluit, wanneer in dit kader geen enkel element van materiële of immateriële activa van de eerste ondernemer of de onderaannemer wordt overgenomen door de nieuwe ondernemer, maar de nieuwe ondernemer ingevolge een collectieve arbeidsovereenkomst een deel van de werknemers van de onderaannemer overneemt, op voorwaarde dat de overname van het personeel betrekking heeft op een wezenlijk deel — qua aantal en deskundigheid — van de werknemers die de onderaannemer voor de uitvoering van de in onderaanneming gegeven opdracht had ingezet."* (H.V.J. arrest van 24 januari 2002, Temco, C-51/00, punt 33).

Deze uitlegging geldt evenzeer voor het begrip overgang krachtens overeenkomst in de CAO nr. 32bis.

10.

De feitelijke situatie van mevrouw V.
situatie in de zaak Temco:

was volledige vergelijkbaar met de

- de warenhuisgroep Delhaize had de schoonmaak van een deel van haar vestigingen bij overeenkomst toevertrouwd aan het schoonmaakbedrijf "Jani King". Deze stelde zelf slechts

twee schoonmakers te werk maar liet voor het overige het werk uitvoeren door een onderaannemer, de bvba Netibel;

- met ingang van 9 maart 2009 stelde Delhaize een einde aan de samenwerking met "Jani King" en vertrouwde het schoonmaakwerk in de betrokken vestigingen toe aan twee andere schoonmaakbedrijven, die ook reeds de schoonmaakcontracten in andere Delhaizevestigingen uitvoerden, de nv Misanet en Exelgroup.

- De nv Misanet nam het schoonmaakwerk in 19 Delhaizevestigingen verspreid over het land over en nam de twee werknemers van Jani King in dienst, op basis van de cao 12 mei 2003 in de schoonmaaksector.

- Nog in dezelfde maand maart 2009 nam de nv Misanet ook alle werknemers in dienst van de bvba Netibel die in de 19 betrokken Delhaize-vestigingen werkten. Het betrof 20 van de 40 werknemers van de bvba Netibel, waaronder mevrouw V . De 20 andere werknemers van de bvba Netibel gingen over naar Exelgroup

- het blijkt uit een onderzoeksverslag van de sociale inspectie dat de werknemers, in opdracht van hun nieuwe werkgever de nv Misanet, van de ene dag op de andere hetzelfde werk bleven uitvoeren, als een zelfde georganiseerde groep, met hetzelfde poetsmateriaal en in dezelfde lokalen, op basis van dezelfde werkroosters en dus volgens dezelfde weekplanning.

Zo blijkt dus dat er een *wijziging van werkgever was ingevolge de overgang van een gedeelte van de onderneming* van de bvba Netibel aan de nv Misanet. Het betrof een overgang krachtens overeenkomst: Delhaize had de aannemingsovereenkomst met Jani King beëindigd, die op haar beurt de onderaannemingsovereenkomst met de bvba Netibel had beëindigd en Delhaize had een nieuwe overeenkomst met de nv Misanet gesloten waardoor deze voortaan het schoonmaakwerk van Jani King/Netibel in meerdere Delhaize-vestigingen verderzette. Het loutere feit dat er met onderaannemingsovereenkomsten wordt gewerkt, maakt dus niet de CAO 32 bis en de richtlijn niet van toepassing zouden zijn.

Na de overdracht hadden Jani King en Netibel geen activiteit en personeel meer. Hun activiteit bestond uit het onderhoud van een aantal Delhaize-vestigingen met een georganiseerde groep van werknemers, welke activiteit met hetzelfde geheel van georganiseerde middelen door de nv Misanet werd verdergezet. De economische eenheid behield na de overgang dan ook haar identiteit zoals bepaald in de CAO 32 bis.

De achterstallen die de nv Netibel verschuldigd was op het ogenblik van de overgang van onderneming

11.

De CAO 32 bis bepaalt het volgende :

- Artikel 7: "De rechten en verplichtingen, welke voor de vervreemder voortvloelen uit de op het tijdstip van de overgang in de zin van artikel 1, 1°, bestaande arbeidsovereenkomsten, gaan door deze overgang op de verkrijger over."

- Artikel 8 , ingevoegd bij CAO 32 quater van 19 december 1989 (K.B. 6 maart 1990):" De vervreemder en de verkrijger zijn in solidum gehouden tot betaling van de op het tijdstip van de overgang in de zin van artikel 1, 1°, bestaande schulden, die uit de op dat tijdstip bestaande arbeidsovereenkomsten voortvloeien met uitzondering van de schulden uit hoofde van aanvullende regimes van sociale voorzieningen, zoals bedoeld bij artikel 4 van deze overeenkomst."

12. v
Mevrouw V kon de vergoedingen verschuldigd op basis van de arbeidsovereenkomst met de bvba Netibel dus vorderen van de nv Misanet. Deze contractuele vordering was onderworpen aan de verjaringstermijn van artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten zoals de nv Misanet opwerpt en welk artikel bepaalt *"De rechtsovereenkomsten die uit de overeenkomst ontstaan, verjaren één jaar na het eindigen van deze overeenkomst of vijf jaar na het feit waaruit de vordering is ontstaan, zonder dat deze termijn één jaar na het eindigen van deze overeenkomst mag overschrijden."*

De CAO 32 bis bepaalt in artikel 8 dat vervreemder en de verkrijger *in solidum* gehouden zijn. Zij zijn dus niet hoofdelijk aansprakelijk. Bijgevolg geldt niet artikel 1206 van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt *"Vervolgelingen tegen een van de hoofdelijke schuldenaars stuiten de verjaring ten aanzien van allen."* De rechtsovereenkomsten die mevrouw V had ingesteld tegen de bvba Netibel stuitte en schorste dus niet de rechtsovereenkomst tegen de nv Misanet.

De arbeidsovereenkomst met de nv Misanet eindigde op 6 december 2009. De vordering was dus verjaard toen mevrouw V op 15 februari 2013 haar vordering instelde.

13.
Mevrouw V wijst op het feit dat de bvba Netibel niet alleen tekortkwam aan haar contractuele verplichtingen maar dat zij bovendien een misdrijf beging gezien de niet-betaling van het loon strafbaar werd gesteld door artikel 42 van de Loonbeschermingswet en gezien de niet-betaling van de zaterdagpremie en de kledijvergoeding overtredingen waren van algemeen verbindend verklaarde sectorale cao's , wat eveneens strafbaar werd gesteld door artikel 56 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités (thans het Sociaal strafwetboek).

De burgerlijke vordering van mevrouw V wegens deze misdrijven verjaart volgens de bijzondere bepalingen van artikel 26 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering en bedraagt minstens vijf jaar.

Mevrouw V kan deze burgerlijke vordering echter niet instellen tegen de nv Misanet die geen dader of mededader van deze misdrijven was. Het blijkt immers uit de

bewoordingen van zowel artikel 7 als artikel 8 dat deze enkel betrekking hebben op de verplichtingen van de overdrager voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst.

Zo bevestigde ook het Hof van Cassatie in zijn arrest van 20 oktober 1997 (www.juridat.be) het volgende met betrekking tot de bepalingen van artikel 7 van de CAO 32 bis:

“Overwegende dat de overdracht van de verplichtingen, behoudens de ter zake niet van toepassing zijnde uitzonderingen, de verplichtingen van de overdrager behelst, voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst of de arbeidsrelatie en ontstaan vóór de datum van overdracht;

Overwegende dat de verbintenis tot betaling van verschuldigde loonachterstallen een dusdanige verplichting uitmaakt; dat geen zulke verplichting is, de verplichting tot betaling van schadevergoeding, gevorderd op grond van het misdrijf “niet-betaling van het verschuldigde loon” vermits deze niet uit een arbeidsovereenkomst of arbeidsrelatie voortvloeit maar uit een misdrijf;”.

14.

Mevrouw V. roept ook nog in dat de niet –betaling door nv Misanet een overtreding van de bepalingen van de artikelen 7 en 8 van de CAO 32 bis vormde en dus strafbaar was op grond van artikel 56 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités (thans het Sociaal Strafwetboek).

Het volgt niet uit de bepalingen van de CAO 32 bis dat de nv Misanet zelf een misdrijf beging door na de overdracht van onderneming niet spontaan de achterstallen met betrekking tot de prestaties van voor de overdracht te betalen.

Dit werd duidelijk verwoord in het arrest van het Hof van Cassatie van 17 februari 1997 (www.juridat.be) waarbij een arrest van het arbeidshof te Luik werd verbroken dat had geoordeeld dat de overnemer een misdrijf beging door de opzeggingsvergoeding verschuldigd door de overdrager niet te betalen terwijl hij aansprakelijk was voor de betaling daarvan op grond van de artikelen 7 en 8 van de CAO 32 bis:

“Overwegende dat de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 32bis van 7 juni 1985 het behoud van de rechten van de werknemers waarborgt bij overgang, krachtens overeenkomst, van ondernemingen of van een onderdeel van een onderneming; dat artikel 7 te dien einde bepaalt dat de verplichtingen die voor de vervreemder voortvloeien uit de arbeidsovereenkomsten overgaan op de verkrijger; dat artikel 8 bepaalt dat de vervreemder en de verkrijger in solidum gebonden zijn;

Dat de overname van de verplichting tot betaling van de compensatoire opzeggingsvergoeding krachtens die collectieve arbeidsovereenkomst op zichzelf niet tot gevolg heeft dat de niet-uitvoering van die verplichting een overtreding van de collectieve arbeidsovereenkomst vormt;

Dat daaruit volgt dat de verjaringstermijn die van toepassing is op de wegens een misdrijf ingestelde burgerlijke rechtsvordering, niet geldt voor de rechtsvordering tot betaling van een compensatoire opzeggingsvergoeding die tegen de overnemer van de in de artikelen 7 en 8 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 32bis bedoelde verplichting is ingesteld en enkel op die overgang gegrond is;

Dat het arrest, nu het die verjaringstermijn toepasselijk verklaart op de rechtsvordering tot betaling van een compensatoire opzeggingsvergoeding, de in het onderdeel aangegeven wettelijke bepalingen schendt;”.

Inderdaad hebben de bepalingen van de artikelen 7 en 8 van de CAO 32 bis tot gevolg dat de werknemer van de nieuwe werkgever- overnemer de betaling kan vorderen van de op het tijdstip van de overgang bestaande schulden, die uit de op dat tijdstip bestaande arbeidsovereenkomsten voortvloeien. Deze bepalingen zijn niet als dusdanig geformuleerd dat de nieuwe werkgever een misdrijf zou begaan telkens zou blijken dat er nog achterstallen verschuldigd zijn en die hij niet spontaan betaalde.

15.

Tenslotte vraagt mevrouw V.
aan het Hof van Justitie:

dat het hof de volgende prejudiciële vraag stelt

“ Dienen de artikelen 3, 4 en 5 van de richtlijn 2001/23/EG van de Raad van 12 maart 2001 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen zo te worden uitgelegd dat de verplichting tot betaling van schadevergoeding, gevorderd op grond van de misdrijven "niet-betaling van loon" en de niet betaling van vergoedingen bepaald in algemeen verbindend verklaarde CAO's, betrekking hebbend op de periode voor overdracht van onderneming, geen verplichting uitmaakt voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst of de arbeidsrelatie die op de overnemer van de onderneming overgaat?”

De richtlijn 2001/23/EG van 12 maart 2001 bepaalt in artikel 3, 1°:

“1. De rechten en verplichtingen welke voor de vervreemder voortvloeien uit de op het tijdstip van de overgang bestaande arbeidsovereenkomst of arbeidsbetrekking, gaan door deze overgang op de verkrijger over.

De lidstaten kunnen bepalen dat de vervreemder en de verkrijger na het tijdstip van de overgang hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de verplichtingen welke vóór het tijdstip van de overgang voortvloeien uit een op het tijdstip van de overgang bestaande arbeidsovereenkomst of arbeidsbetrekking.”.

Met de CAO 32 bis werden deze bepalingen omgezet in het Belgisch recht. De richtlijn bepaalt enkel dat de verplichtingen van de overdrager voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst of de arbeidsrelatie en ontstaan vóór de datum van overdracht worden overgedragen. De CAO 32 bis bevat een volledig gelijkaardige bepaling (vgl. Cass., 20 oktober 1997, www.luridat.be, aangehaald hierboven).

Het is eigen aan het Belgisch recht dat vele verplichtingen van de werkgever ook strafbaar worden gesteld met strafsancities en dus misdrijven zijn (thans opgenomen in het Sociaal strafwetboek). Het gevolg hiervan is dat de werknemer niet alleen een vordering heeft op basis van de arbeidsovereenkomst maar dat hij ook een burgerlijke vordering op basis van het misdrijf kan instellen. Hij kan van de dader van het misdrijf schadevergoeding in geld of bij wijze van herstel in natura eisen. De werknemer moet dan wel het bewijs leveren van het bestaan van een misdrijf met al zijn bestanddelen maar hij heeft het voordeel dat een langere verjaringstermijn van toepassing is op deze burgerlijke vordering (artikel 26 voorafgaande titel Wetboek van Strafvordering) dan de korte verjaringstermijn van artikel 15 van de arbeidsovereenkomstenwet.

De Europese richtlijn houdt geenszins in dat de verplichting tot betaling van een schadevergoeding op grond van een misdrijf gepleegd door de overdrager overgaat op de overnemer.

Eigen aan het Belgisch recht is dus dat de werknemer ook na de overdracht nog steeds een burgerlijke vordering tegen zijn voormalige werkgever kan instellen of tegen de persoon die het misdrijf heeft begaan. Wat betreft de misdrijven waarop mevrouw V haar vordering steunt bepaalde de wet immers *dat de werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers* die zich schuldig hebben gemaakt aan de overtreding van de Loonbeschermingswet of de bepalingen van een algemeen verbindend verklaarde cao strafbaar zijn. Het misdrijf wordt dus niet eens vanzelf gepleegd door de werkgever (rechtspersoon) die de onderneming overdraagt maar desgevallend door zijn aangestelden of lasthebbers. De werkgever kan overeenkomstig artikel 1384, derde lid Burgerlijk wetboek weliswaar aansprakelijk zijn voor de schade veroorzaakt door zijn aangestelde die het misdrijf pleegde maar dit is opnieuw geen verplichting van de werkgever-overdrager voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst of de arbeidsrelatie met de werknemer – slachtoffer van het misdrijf.

De overige bepalingen van artikel 3 en artikel 4 en 5 van de richtlijn zijn helemaal niet relevant voor dit geschil.

16.

Het FSO zet in zijn conclusies uiteen dat het in eerste instantie enkel uitspraak deed over de vordering van mevrouw V op basis van de arbeidsovereenkomst en niet op basis van een misdrijf omdat mevrouw geen schadevergoeding vroeg; het Fonds lijkt daarbij impliciet te verklaren dat het wel tussenkomt indien de delictuele vordering tijdig werd

ingediend. Het is niet duidelijk in hoever het Fonds dan rekening houdt met het arrest van het Hof van Cassatie van 20 april 2009 waarin het Hof overwoog "9. Voormeld artikel 26 is van toepassing op elke burgerlijke rechtsvordering die tot een veroordeling strekt en die steunt op feiten die het bestaan van een misdrijf doen blijken, zelfs wanneer die feiten eveneens een contractuele tekortkoming uitmaken en het voorwerp van de vordering in de uitvoering van de contractuele verbintenis bestaat.

10. Het arrest dat de vordering tot betaling van achterstallig loon en vakantiegeld, in zoverre uitgebreid, verjaard verklaart op grond van artikel 15 van de Arbeidsovereenkomstenwet, zonder de toepassing te onderzoeken van de verjaring bepaald in artikel 26 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, schendt de in het onderdeel als geschonden aangewezen wettelijke bepalingen."

Waar het Fonds daarover zelf nog geen beslissing heeft genomen en er ook vooralsnog geen betwisting bestaat, dient het hof daarover geen uitspraak te doen.

17.

Wat de rechtsplegingsvergoeding betreft, vermeldt mevrouw V niet concreet en blijkt ook niet waarom het minimumbedrag (137,50 euro) in plaats van het basisbedrag (220 euro) zou moeten toegekend worden.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben,

Verleent akte aan het Fonds van zijn vrijwillige tussenkomst,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond,

Zegt voor recht dat mevrouw V op 9 maart 2009 wijzigde van werkgever ingevolge de overgang van onderneming krachtens overeenkomst tussen de bvba Netibel en de nv Misanet in de zin van de CAO 32 bis, waardoor het recht van mevrouw V op de betaling van de gevorderde vergoedingen op basis van de arbeidsovereenkomst met de bvba Netibel overgingen op de nv Misanet.

Verklaart het arrest gemeen aan het Fonds,

Zegt dat het Fonds zijn eigen kosten zal dragen en legt de overige kosten van het geding in hoger beroep ten laste van mevrouw V, begroot op 220 euro rechtsplegingsvergoeding voor de nv Misanet.

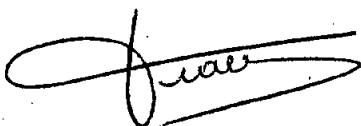
Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Carla CORBISIER,	raadsheer,
Simone ALAERTS,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Andre LEURS,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
Dirk DE RAEDT,	griffier.

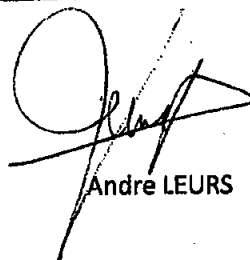
Carla CORBISIER;

Simone ALAERTS

Dirk DE RAEDT;

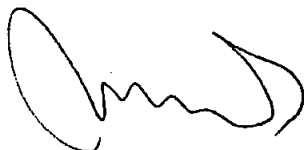

Andre LEURS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 2 november 2015 door:

Carla CORBISIER, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.

Carla CORBISIER

Dirk DE RAEDT

